

назадъ мелницата, защото ако тя мели още единъ часъ, цѣлия градъ ще потъне въ чорба Бѣдниятъ братъ съгласилъ съ условие да вземе още хиляда лева отъ брата си. Богаташътъ нѣмало какво да прави: изпълнилъ братовото си искане. Сега бѣдниятъ братъ ималъ не само мелницата, но спечелилъ и доста пари. Въ скоро врѣме той си направилъ много хубава къща, даже и похубава отъ братовата си. Мелницата му смѣла толкова много злато, че къщата му отвѣнъ и отвѣтрѣ била облѣпена съ златни листа. Тя се намирала край морския брѣгъ и така блѣщѣла, че отдалечъ можела да се види. Всички мореплаватели, които минавали покрай къщата, отбивали се да я разгледатъ и да видятъ чудесната мелница. Нѣмало човѣкъ да не знае вече за мелницата: навсѣкждѣ за нея се говорило.

6.

Единъ день при мелницата се явилъ нѣкои си капитанъ на параходъ, за да пита може ли тя да мели солъ. „Разбира се, че може,“ отговорилъ господъръ на мелницата. Щомъ чулъ това, капитанътъ искалъ да я купи, колкото пари и да струвала. „Ако е моя тази мелница, нѣма да ходя по опаснитѣ морета да събирамъ солъ“, помислилъ си той. Господарятъ на мелницата изпърво не искалъ да я продава, но послѣ по настояванието на капитана, продалъ я много скъпо.

Капитанътъ грабналъ мелницата и гледалъ часъ по-скоро да се скрие отъ очитѣ на господаря ѝ. Отъ бързане той забравилъ да пита какъ се управлява мелницата. Качилъ се на парахода и като влѣзълъ навѣтрѣ въ морето, из-